

duševní, nýbrž proto, že žalovaný úřad tehdy podrobil ji pensijní povinnosti, vycházejí z nesprávného právního názoru, že práce každého kvalifikovaného dělníka zakládá pojistnou povinnost. Irelevantním je, jestli Zemská úřadovna všeobecného pensijního ústavu v Praze v přípisu z 6. května 1925 oznámila Svazu průmyslníků, že přehlížeči skla pensijní povinnosti nepodléhají, ježto míněním v přípisu tom vysloveným nemůže býti žalovaný úřad vázán. Stejně irelevantním je, byli-li dotyčný placen dle kolektivní smlouvy s dělníky uzavřené, ježto pro pojistnou povinnost v daném případě je rozhodným jen, konal-li práce převážně duševní čili nic. Jelikož o způsobu zaměstnání K. nebylo mezi stranami sporu, jsou bezdůvodny výtky činěné řízení. Neboť, byly-li výpovědi prohlížečovy zástupcem stěžovatelky uznány za správné, stačilo, odvolal-li se žalovaný úřad na výsledky šetření. Nebylo-li mezi výpověďmi těmi sporu a neuvedla-li stěžovatelka ani v odvolání nějaká odchylná tvrzení skutková, neměl úřad příčiny a podkladu, aby uváděl, která její tvrzení pokládá za správná případně relevantní a která nikoli, a nebylo pak ani potřebí šetření v nějakém směru doplňovati. K výtce, že v intimátu rozhodnutí zemské správy politické, na němž se zakládá rozhodnutí ministerstva, neshoduje se text německý s textem českým, zabýval se Nejv. správní soud otázkou, jde-li o vadu podstatnou, t. j. takovou, která by bránila straně v řádné obraně neb Nejv. správnímu soudu, přezkoumati naříkané rozhodnutí, shledal však, že v daném případě o takovou vadu nejde, neboť neshoda obou textů se nijak nedotýká obrany stěžovatelovy.

(Nález Nejv. správního soudu ze dne 20. ledna 1927, č. 794/27.)

Vynětí zaměstnance staršího 55 let.

Nejv. spr. soud dospěl již několikráte k právnímu názoru, že zákon ze dne 5. února 1920, č. 89 Sb. z. a n., vylučuje v §u 2. pod č. 1. z pojistné povinnosti pensijní nejen zaměstnance, kteří nově do zaměstnání pojistnou povinnost zakládajícího vstupují, nýbrž i ty, jejichž zaměstnání teprve pozdější normou zákonnou bylo prohlášeno za zaměstnání, pensijní povinnost zakládající, a že, stalo-li se tak v době, kdy zaměstnanec ten dovršil již 55. rok svého věku, jest z povinnosti té vyňat dle 1. odst. č. 1 §u 2. cit. pensijního zákona a jeho zaměstnavatel je povinen platiti za něho příspěvek dle 2. odst. cit. §u.

(Nález Nejv. spr. soudu ze dne 10. února 1927, č. 284/27.)

Řízení a lhůty.

Ustanovení § 1. zákona ze dne 12. května 1896, č. 101 ř. z., o nevčítání dnů poštovní dopravy do lhůt pro podání opravných prostředků stanovených, platí i tehdy, když úřad, který není místem podacím, zasílá opravný prostředek u něho podaný poštou příslušnému místu podacímu.

Žalovaný úřad vycházejí z mylného právního názoru, že je rozhodným den, kdy odvolání k příslušnému úřadu došlo, nevyšetřil den, kdy bylo odevzdáno poštovní dopravě. Tento nedostatek skutkového zjištění byl zaviněn mylným výkladem § 1. odst. 3. cit. zákona č. 101/1896, takže bylo naříkané rozhodnutí zrušeno podle § 7. zák. o správním soudě. (Nálezy Nejv. spr. soudu ze dne 10. února 1927, č. 2415/27 a 3. března 1927, č. 3978/27.)

Poněvadž obsah spisů nestačí k odklizení resp. k objasnění rozporů mezi předpoklady, na nichž rozhodnutí I. stolice bylo založeno, a údaje odvolání, bylo věcí žalovaného úřadu, aby před rozhodnutím rozporů ty odklidil nepochybným zjištěním, že údaje odvolání jsou nesprávné, při čemž měl stěžovateli poskytnouti příležitost, aby pravdivost jejich